DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
LEPRA;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE REVERENDI ADMODUM VIRI,

D. GEORGII BAIRD, SS. T. P.

ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI;

NECNON,

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU,

ET NOBILISSIMAE FACULTATIS MEDICAE DECRETO;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

ASHBY SMITH,

Anglus,

SOCIETATIS REGIAE MEDICAE EDINENSIS SOCIUS.

Kalendis Augusti, hora locoque solitis.

EDINBURGI:
EXCUDEBAT C. STEWART,
Academiae Typographus.

MDCCCXX.

WELLCOME
LIBRARY
INSTITUTE

AMICO ORNATISSIMO

JOHANNI MEYER, M. D.

LITERARUM HUMANIORUM ATQUE SCIENTIAE MEDICAE

CULTORI INDEFESSO,

HOC OPUSCULUM

OBSERVANTIAE GRATIQUE ANIMI

MONUMENTUM TENUE

OFFERT

ASHBY SMITH.

JACOBO HOME, M. D.

MATERIAE MEDICAE IN ACADEMIA EDINENSI PROFESSORI,

VIRO

PROPTER ERUDITIONEM

MORUMQUE SUAVITATEM

ILLUSTRI,

HANC DISSERTATIONEM

SUMMA OBSERVANTIA

INSCRIBIT

AUCTOR.

Lepra, nomen apud vetustissimorum populorum historias famosum, nobis ideam exhibet morbi sordidissimi cutem infestantis, sed parcentis vitae, ita ut eo affecti ob foeditatem potiùs quàm ob contagium ab hominum consortio segregati miserrimam agant vitam, et mortem expetant, tanquam malorum intolerandorum perfugium. Verùm si hanc ideam seposueris, quae ad omnia aequè Leprarum genera pertinet, nulla est apud auctores descriptio quae omnibus aequè speciebus competat et universas comprehendat; nominumque magna confusio effecit, ut nullus ferè sit ex omnibus quos descripsimus morbis cutaneis ad aliquam saevitiem atque pertinaciam evectus, qui non Leprae nomine fuerit designatus.

Lorry, De Morbis Cutaneis.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

LEPRA.

PRAEFATIO.

Cutis humanae singularis fabrica, munera compluria, quibus in vita animali fungi destinatur; causae demum irritationis quibus nunquam non patet, eam innumeris penè affectibus morbosis obnoxiam praebent: nec facilè esset aliam morborum seligere seriem, plura, vel momentosiora, vel quaerentis medici considerationem tam aequo jure flagitantia, exhibentem.

Idcircò, etiam à vetustissimis temporibus, hanc Pathologiae disciplinam professorum scientiae nostrae attentionem contemplationemque sibi vindicâsse invenimus.—Neque

neglecta neque inculta est magno illo Medicinae Parente: atque per saecula post eum attraxit animadversionem, exercuit ingenium, etiam felicissimorum ex sequacibus ejus. Adhuc tamen hanc artis medendi partem minùs feliciter quam alias exploratam fuisse plerique fatentur; atque illustrissimo nostrum viro temporum reservata erat gloria eandem laboribus suis elucidandi, monumentumque suae famae aere perennius simul excitandi.

Cutis morbi latissimè tam indole tam momento variant. Horum nonnulli, veluti eruptiones cum febre contagiosae, inter mala genus humanum vexantia, dirissima sunt; dum alii, naturâ adeò leves sunt, ut aegrè in Nosologiis locum mereantur. Medium autem inter hos et varium admodùm genus, existit, quod vitae quidem durationem haud reddit breviorem, neque functiones ejus multùm impedit, corporis tamen foeditate,* mentis in-

* Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα αἶσχος μᾶλλον ἢ νοσήματα. Hippoc. Περι παθων, Sect. v. 515.

quietudine quibus originem praebet, quàm optimo jure medici et diligentiam et miserationem sibi vindicat.

Inter hos ultimos cutis affectus, pertinaciâ suâ foeditateque insignis, longè eminet Lepra, hujusce nimirùm disceptationis nostrae materia.

HISTORICA.

Breves tantummodò sparsasque Leprae mentiones in Hippocratis scriptis reperimus, quam verò inter morbos recenset vernales,* exque *pituita* corporis redundante provenire reputat: † morborum atrâ bile ‡ orientium sequelam aliàs dixit, vesicamque urinae Leprâ, § ut videtur interpreti, || laborare aliquando meminit.

---

* Aph. 20. Lib. III. 1248. Foës.

† Περι παθων, Loc. cit.

‡ Αἱ δὲ λέπραι καὶ οἱ λειχῆνες ἐκ τῶν μελαγχολικῶν. Prorrhet. II. 114. ad finem.

§ Ἐν Λαρίσσῃ Θεοφόρϐου παῖς ἐλέπρα τὴν κύστιν, καὶ διουρεῖ γλισχρον, κ. τ. λ. Epid. V. 1146.

|| Foësio.

Locum de Lepra ex Archigene conservavit Aetius, ubi squamosam morbi indolem piscinae cuti ille manifestè comparabat, notasque Lepram ab aliis cutis vitiis distinguentes indicabat. Memorabile tamen videtur quod idem, contra Actuarium et Paulum Aeginetam, formam macularum rotundam esse neget. "Differt verò," inquit, "Lepra ab Impetigine Sylvestri, eo quod Impetigo orbiculatiùs semper proserpat, Lepra verò non ità, nec eodem modo." *

De Lepra multa minutiora simul et accuratiora in libris Pauli et Actuarii tradita sunt. Paulus haud aliàs quam Hippocrates atrae bili originem tribuit, λειχῆνεςque, vel impetigines, à mixtione succorum à se invicem alienorum in corpore orientes, in Lepram degenerare affirmat. † Hisce autem verbis describit malum :—" Verum Lepra per profundita-

---

* Aetii Tetrab. IV. Serm. I. Cap. CXXXVIII.

† Ubi serosi tenues et acres humores aliis crassis succis admixti sunt, λειχῆνες, id est Impetigines, generantur, quae brevi in Lepram et Scabiem transeunt.

De Re Medica, Lib. IV. Cap. III.

tem corporum cutem depascitur orbiculatiore modo, unà cum hoc quòd squamas piscium squamis similes demittit." * Mentionem simul injecit de abnormi variéque figurata macularum formâ in morbo alio squamigero Psoriasi, hunc à Lepra probè discriminante.

Actuarius quoque unà cum indole squamosa, figuram quoque orbiculatam notavit: "Αλλ' ἡ μὲν λέπρα διὰ τȣ̃ βαθȣ̃ς χωρεῖ, καὶ κυκλοτερῆ ἐξανθήματα ποιεῖ." †

Scriptores verò Romani vetustiores sub Leprae nomine nullam accuratam morbi descriptionem reliquerunt; etiamsi apud unum,‡ saeculi tamen inferioris, remedium in Lepram *specificum* ut vocant, traditum legimus. Celsus quidem plures ejus species sub Impetigine § Vitiligineque || dedisse videretur.

---

* De Re Medica, IV. 2. De Lepra, &c.

† De Method. Med. Lib. II. Cap. XI. De reliq. extern. corp. affect.

‡ Marcellus, de Medicamentis, Cap. xix.

§ Ipsiusque (Celsi) Impetigo nihil aliud est quàm Lepra Graecorum. Vogel, Acad. Praelect. de cognoscend. et curand. praecip. corp. human. affect. p. 612.

|| De Medicina, cap. xxviii. 19.

Arabes posteà sub Leprae nomine* Elephantiasin Graecorum perperàm descripserunt: atque quoniam saecula inter barbara literae artesque asylum apud hunc populum quaerere coactae sunt, mirari non possumus si aliquam adhuc partem eorundem errorum tempus, et latissima illius gentis auctoritas, victoriarum scilicet militarium comes, consecraverit. Hinc à literis Europae redivivis penè ad hoc temporis, scriptores de re medica hos diversissimos vixque non contrarios morbos miscuêre. Rem ita se habere, necnon notiones de ea perplexas olim existentes evincere, satis erit consulere celeberrimorum nosologorum libros.

DEFINITIONES.

Lepra à Linnaeo his verbis definitur:—"Pustulae, eschara sicca, colorata, cum no-

---

* Quem Elephantiasin Graeci vocant, affectum hunc Arabes Lepram nominant. Lorry, De Morbis Cutaneis, p. 363.

dis immersis mobilibus indolentibus, fuscis, rhagadibusque." * Hanc illustrissimi Naturae historici descriptionem ad morbum squamosum nihil pertinere manifestum est. Priore quidem parte comprehenditur Impetigo quam nostrates "RUNNING TETTER" nuncupant, posteriore autem Elephantiasis Tuberculosa, seu Lepra Arabum.

Sauvagesius quoque generi Leprae, Elephantiasis transtulit signa:—"Lepra Graecorum cognoscitur ex duris furfuraceisque tuberculis, verrucosis, seu verrucas crassas referentibus, subrubentibus, sine dolore faciem, manus totum quandoque corpus afficientibus quae sensu carent; viciniâ tamen pruriginosâ. Saepe cutis vicina est suboedematosa, sensû ferè destituta; tibiae phlegmasiâ tumidae." † Addit porrò; "Hic morbus apud nostrates vix unquam videtur, nisi aegri ex Hispania, ex Oriente, aut ex America huc accesserint."

---

* Gen. Morb. Cl. XI. Ord. IV. Gen. 262.—Amoenit. Academ. Vol. vi. p. 479.

† Nosol. Meth. Cl. x. Ord. v. Gen. 27. Edit. Amst. 1763.

Sagar sub titulo Leprae plura comprehendit et diversa morborum genera. Ità enim Lepram Graecorum definit:—" Tubercula furfuracea, verrucosa, crassa, rubra, insensibilia, seu sensu carentia, faciem, manus, &c. occupantia, constituunt hanc speciem." *

Plenck, cujus ordinatio morborum cutis summâ laude est digna, inter Elephantiasin tamen Lepramque Graecorum discrimen idoneum interponere parùm valuit. Leprae enim synonyma *Tuberculosam* adjecit, atque sic descripsit:—" Format tubercula verrucosa, crassa, rubra et insensilia, quae faciem, manus et corpus occupant." †

Signa jam data Elephantiasis sunt, morbi nimirùm insanabilis, qui hodie *endemicus* frequenter saevit per plurima Maris Mediterranei ad orientem littora, per regiones quasdam Hispaniae Lusitaniaeque, necnon in Insula Madeira: ad quem tamen nisi nomine malè permutato, ne quidquam pertinet Lepra.

Culleni clarissimi definitio Leprae hisce

---

* Syst. Morb. Symptom. Cl. III. Ord. v. Gen. xxx. Sp. I.

† Doctr. de Morbis Cutaneis, Cl. VI. Art. Lepra, p. 74.

gravioribus vitiis utique libera est; verum non est omninò accurata, nec satis distincta:—"Cutis escharis albis, furfuraceis, rimosis, aspera, aliquandò subtùs humida, pruriginosa." *

Cum Lepra Psoriasin atque Impetiginem unà includere videtur Vogel, cujus definitio haec est:—"Pertinacissima scabies, totius corporis vel partis, sicca, dura, aspera, serpentibus pustulis furfuracea." †

Doctissimus Alibert, cujus in morbis cutis investigandis labores notissimi sunt, Lepram Europâ penè incognitam esse confirmat; ‡ nihilominùs sub ordine numerosissimo suo *Dartres* eam pro genere uno descripsisse videtur. Verba sunt;—"Elle forme sur la peau des plaques circulaires ou arrondies, dont les bords sont plus rudes et plus elevés que le milieu. La Dartre Furfuracée arrondie se manifeste de préférence aux bras, aux jambes,

* Synops. Nosol. Meth. Cl. III. Ord. III. Gen. LXXXIV.

† Definit. Gen. Morb. Cl. VIII. Gen. CCCXX.

‡ Maladies de la Peau, Avant-propos, p. viii.

particulièrement au voisinage des articulations du coude et du genou." *

Definitioni clarissimi Willani nulli ex his erroribus objici possunt, atque cùm succincta sit, simulque perspicua, accuratissimisque primorum scriptorum historiis consona, nihil est cur eam usurpare haereremus. "Lepra," inquit, "is characterized by scaly patches of different sizes, but having always nearly a circular form."† Addi forsitan potuit *non contagiosam*, quamquam saepe *haereditariam* esse.

MORBI SIGNA.

Leprae in Britannia nostra tres observatae sunt species, quibus Doct. Willanus quem sequi destinavi haecce dedit nomina, nimirùm, Lepram Vulgarem, Lepram Alphoidem, Lepram Nigricantem.

I. Lepra Vulgaris.—Haec quae species est frequentissima, primùm se ostendit exiguis,

---

* Tom. i. p. 202.

† On Cutaneous Diseases, p. 112.

distinctis, rubidis, cutis eminentiis, in quarum superficiem, squamae albidae, pulverulentae citò generantur. Maculae se paulatim dilatare adeo pergunt ut intra paucos dies margo aspera, elevata percipi potest, dum spatiolum eâdem circumscriptum, complanatum quasi videtur, atque lineae cuticulae propriae non ampliùs videntur.

Ab initio usque figura mali erumpentis ovalis vel circularis notabilis est, et morbum per totum suum progressum denotare perseverat, quantacunque sit magnitudo ad quam maculae attingant ultimam. Willanus * circellos istos ampliando progredi donec coronae argenteae discum impleant, auctor est, ut etiam Cl. Willisius : † Vogelio ‡ quidem a nummulo minutissimo argenteo, ad manûs usque amplitudinem excrescere dicuntur ; atque Doctor Falconer § adhuc latiorem iis dilata-

---

* On Cutaneous Diseases, loc. cit.

† De Medicam. Operat. Sect. III. cap. vii. p. 289.

‡ Acad. Praelect. de cognoscend. et curand. praecip. corp. human. affect. p. 611-612.

§ Mem. Lond. Med. Soc. Vol. III. p. 368.

tionem attribuit. Plerisque tamen exemplis eam non exsuperant amplitudinem quam Willanus Willisiusque dixerunt, etiamsi ipse subinde multò ampliores viderim; quin unico singulari exemplo, ubi omne morbi signum clarissimè, manifestissimè notabatur, una macula, seu plaga potiùs, cujus ambitus propemodùm pectus contegere visa est, haud equidem minor quam est vertex pilei hodierni et mediocris amplitudinis.

Eruptio non cohibetur certae cuiquam corporis sedi; sed indifferenter truncum, membra, capillos infestat; in his quidem haud rarò a margine capillorum proserpit ad tempora, frontemque. Facies, pedesque soli immunes restare videntur. Squamarum haud mediocris vis accumulari solet super plagas; quae facilè corpore resolvuntur, sive stragulorum, sive linteorum mutandorum frictione, si quidem haud sine violentia quadam separatae fuerint, ichor, seu cruenti aliquid subsequi solet, crustaeque citò repullulant.

Pruritus frequens est nec tamen assiduum mali signum: siquando occurrat, multùm ab

aëris variationibus aggravatur, praesertim à coelo post siccum humido.

In exemplis gravioribus ungues* manuum fiunt crassiores, striatae, induratae, decolores. Aliquando licet rariùs articulorum minorum amplificationem in digitis notavi, necnon articuli pollicis, ossisque metacarpi ei respondentis.

Quando eruptio numerosa est, cutis rigiditas liberam membrorum exercitationem impedire solet, sed valetudo generalis hâc saltem regione, parùm afficitur, etiamsi affectus cutis per longam annorum seriem perstiterit. Peregrinis autem auctoribus universi corporis affectio multò gravior esse dicitur: itaque Vogel scripsit; "Neque verò vitium in extima superficie tantum subsistit: sed et alia symptomata inde producuntur, velut artuum

---

* Hippocrates, De usu Humorum, Sec. VIII. haec verba habet, "Ὄξος—ἐκ τήξιος ἅλες καὶ πρὸς ἄλλα, δὲ ὅσα λειχῆσιν, λέπρησιν, ἀλφοῖσι παχυνθὲν ἐν ἡλίῳ θερμῷ· ΜΑ΄ΛΙΣΤΑ ΔΕ` Ὄ́ΝΥΞΙ ΛΕΠΡΟΙ͂ΣΙ.

Aetius quoque capitulum operis unguium Leprâ vel Psoriasi affectarum curationi dedicavit.

Tetrab. IV. Serm. II. cap. 79.

rigores, alvus nunc adstricta, nunc laxa ; dolores capitis, vigiliae, sitis, ancyloblepharon, pectoris oppressio, raucitas, auditus difficilis, dolores ventris, febricula, visus hebes, tactus imminutus, cum odore admodùm tetro atque nauseoso. Quidam paulatim contabescunt."*

Clarissimi Lorry verba eodem ferè tendunt : " In toto morbo, longissimo quidem, vix variationem aliquam accipiunt phaenomena, ita ut per longam annorum seriem in eodem statu remaneant, donec multiplicatâ materiâ obstruantur glandulae lymphaticae, cachecticique tandem atque hydropici moriantur, aut tabe pulmonali absumantur aegrotantes." †

II. Lepra Alphoides.—Haec lenior morbi forma ea esse videtur quam Hippocrates ἄλφος denominat, quamque Celsus dedit veluti speciem Vitiliginis :—" Αλφος vocatur ubi color albus est, ferè subasper et non conti-

---

* Loc. Cit. p. 612.

† De Morbis Cutaneis, p. 367.

nuus, ut quaedam quasi guttae dispersae esse videantur." *

Designatur verò maculis squamosis erumpentibus, quibus color est albidus, centrum depressum, margo elevata, rubidula. Minores istae sunt quam quae Lepram Vulgarem comitantur, utpote quarum amplitudo variet a nummulo olim exiguo Britannico denario argenteo, † ad alium adhuc exiguum sed ampliorem, semisolidum ‡ dictum. Macularum forma ferè orbiculata est; ad cubitum verò, ob plures simul confluentes, figura deformis potiùs gignitur quae totam occupat cutem articuli. In plurimis, morbus extremis omninò membris cohibetur, in uno tamen alteròve exemplo, ad medium usque corpus proserpere vidi. Pueri, feminae delicatiores, viri quoque vitâ sedentariâ utentes huic morbo ferè obnoxiores sunt, quem in utroque sexu motus sanguinis languidior, animus mobilis, inaequabilis, concoctio imperfecta comitari solent. Si quidem morbus diu perseverave-

---

* De Medicina, Lib. v. xxviii. 19.

† Silver-penny. ‡ Sixpence.

rit, tandemque remediis idoneis submotus fuerit, iterùm recurrere pronus est admodùm, vere praesertim per plures annos forma leviore.

III. Lepra Nigricans.—Rarior haec morbi forma, auctore Cl. Willano, quod ad figuram, magnitudinem, et situm macularum, Lepram Vulgarem quàm proximè refert. Discrimen praecipuum videtur in colore, qui lividus est atriorque. Celsus hisce verbis inter Αλφος et Μελας distinguit: "Μελας colore ab hoc differt quia niger est, et umbrae similis, caetera eadem sunt."*

Vogelius † eandem speciem indicare videtur, in ea quam pessimam Leprae vocat formam, in qua crustae colore nigricante sunt.

Willanus‡ homines quorum vitae genus fatigationi nimiae, frigori cum humore obnoxium est, quique victû simul tenui parcoque uti coguntur, praecipuè ab hoc malo peti scripsit.

---

* Capite supra citato. † Loc. cit.

‡ On Cutaneous Diseases, p. 132.

In universum, haec Leprae forma fortasse nihil aliud est nisi prima morbi species dicta, cum aspectu per corporis depravatum habitum, immutato.

CAUSAE.

Difficile est causas, quae corpus ad Lepram primùm reddunt proclive, indicare. Quod in plurimis haereditaria quaedam existat proclivitas, jam dicta est; atque Doct. Willan memoriae tradidit hanc saepe cum motu sanguinis languidiore, atque durâ quâdam vixque penetrabili cutis conditione esse conjunctam. Adjiciatur quod Lepra rarò existat nisi conjuncta paucioribus pluribúsve Dyspepsiae signis.

Causae *Occasionales* vix minus obscurae in Lepra sunt quam *Praedisponentes*, variéque dictae sunt variis auctoribus. Willisius* piscini victûs usui liberaliori ac constantiori exortum morbi attribuit. Falconer,† nunquam

* De Medicam. Operat. Sect. III. Cap. VII. p. 291.

† Mem. Med. Soc. Lond. p. 372.

non ex frigore subito originem trahere credidit, praesertim ex potu liquorum gelidorum dum corpus caleret.

Munditia, cultusque corporis neglectus, pro causa morbi communi excitante a Lorraeo* habetur: atque Willanus† quoque opinatus est Lepram saepe tribuendam esse irritationi ex ista origine provenienti; additque se saepe in artificibus observasse, quorum opificium aëri, pulvere pulverulentisque onusto, ipsos objiceret. In aliis autem exemplis efficaciae frigoris humorisque conjunctae ascripsit.

Willisii quidem sententia omninò conjecturalis, nec ullis experimentis innixa videtur; aliae tamen causae suprà datae, ni fallor, ea est corporum diversitas, omnes ad morbum gignendum facere possunt.

Gravissimum, quod ipse vidi unquam Leprae exemplum ab aegro ipso, viro genere illustri, originem habere credebatur ex assiduis algoribus madoribusque, quibus corpus,

---

* De Morbis Cutaneis, p. 366.

† On Cutaneous Diseases, p. 127.

dum Scotiae iter conficeret, exponebatur; quin hâc ipsâ hyeme sub amico nostro clarissimo Doctore Home, (cui propter benignitatem erga me, maximas gratias habeo) manifestissimum exemplum vidi in Valetudinario Regio Edinensi. Puellae erat delicatioris, quae postquam in mare lavatum descendisset, per aliquot horas, nec stolâ quâ lavasset mutatâ, humi imprudens dormiverat. Statim secuta est febris satis vehemens, cui copiosa Leprae Vulgaris eruptio extemplò supervenit.

DIAGNOSIS.

Penè supervacuum nonnullis videatur discrimina proferre morbi de quo Willanus proposuit, " *of all cutaneous affections whatsoever, it constantly retains the most distinct form and character.*" Quum tamen non abest suspicio, Lepram aliis saltem *squamosis* cutis foeditatibus saepè confundi, haud inutile forsan erit quibus in rebus differat, breviter notâsse.

Psoriasis Lepram haud mediocriter simu-

lat; sed distinguitur figurâ macularum suarum abnormi, nullâque margine earundem elevatâ; nec minùs rhagadibus qui adsunt, corporisque universâ perturbatione ipsam comitari solitâ.

Ab Ichthyosi Lepra eò discrepat, quòd squamae illius continuae sint, tota ferè membra haud raròincrustantes; nec minus aspera, penéque corneâ tegumentorum fabricâ, difficilique squamarum separatione.

Cum Pityriasi vix credibile est Lepram confundi posse, maculis nulla forma regulari existentibus, nec inflammatione, vel crustarum formatione, comitatis.

Fortassè haud absurdum erit, hîc pauca de Elephantiasi submittere, de quo quidem morbo jam per saecula compluria medici mirè hallucinati sunt. De hac tamen re propriae observationi minus debeo, quam amico meo Doctori Jacobo Shuter, medicinam nuper in Insula Madeira cum summa laude facienti.

Hic morbus haereditarius est, omnes indifferenter hominum conditiones, opulentam tamen minùs saeviter quam plebeiam, afficiens. In sanguineis, denotatur tuberculis papillae similibus, per varias corporis partes, quae tardè omnino et imperfectè ad suppurationem procedunt. Quum autem temperamento fusciore praeditos adoritur, cutis fit lacera, crassa, atque indurata, profundis fissuris intersecta, quae lineas cuticulares persequuntur. Saepè morbo progrediente nasus exeditur, digiti tam manuum quam pedum exulcerantur, tandemque decidunt; membra inferiora haud mediocriter tumescunt.

Elephantiasis, ut diximus, haereditarius est, sed non contagiosus morbus: salacitasque laborantibus adscripta, omninò inepta; quin etiam si pueros impuberes fortè corripuerit, genitalia rarissimè talibus penitùs evolvuntur.

Occasio quoque haud unica fuit eidem Doctori Shuter observandi morbum in Lusitania atque Hispania, perinde ac in Madeira, quibus tamen morbi indicia minùs manifesta quam in Madeira reperit.

Quum verò stirpe ferè Lusitanicâ, Madeirenses orti sint, saepéque ad patriam regionem remigrentur, huic commeatui praesertim Elephantiasis earum regionum tribuenda est. Hoc proposito, nonne operae pretium esset quaerere, quantum et quousque coeli mutati efficacia valuerit in lineamentis morbi in continentem translati emolliendis ac temperandis?

Notabile est, Celsi, auctoris scilicet qui morbum fortasse nunquam viderat, quoniam scripsit, "ignotus penè in Italia est morbus," descriptionem ad phaenomena quae hodie morbum denotant propiùs accedere quam cujuslibet antiqui auctoris. *

DE MEDENDI RATIONE.

Ad hunc morbum sanandum vix necessarium erit ad praescripta veterum operosa recurrere; ista quidem ex opinione morbi nunc humore quodam corporis redundante, nunc alio quodam alieno admixto originem

* De Medicina, Lib. III. Cap. XXV. De Elephantia.

trahentis composita erant, atque hisce humoribus expellendis vel corrigendis, tota eorum medicina impendebatur. Veteribus nihilominùs medicis unum remedium utilissimum simul atque potentissimum non tantùm in hoc morbo, sed in omnibus aliis ferè morbis cutis longioribus sanandis, debemus. Vix necesse est addere, Balneum cum variis suis formis hîc intelligi: cui quidem medicamentorum administratio sive externa, sive interna, maximâ ex parte subsidiaria habenda est.

Hippocrates praeclarum narravit exemplum utilitatis balnei in cutis affectu pertinace, Leprae simillimo: "Athenis quidam," ait, "pruritû totius corporis, praecipuè tamen testium et frontis detinebatur, ac vehementer admodum vexabatur. Cutis toto corpore crassa erat, ac qualis in Lepra videri assolet, neque ulla ex parte prae crassitudine apprehendi poterat. Hic nullis remediis juvari potuit. In Melum autem ad balneas calidas profectus, prurigine et cutis crassitudine liberatus est." *

* Lib. v. Epid. B. 1144.

Paulus Aegineta post varia commoda ex balneo calido derivanda adjecit; "Est autem et aptissimum ad usum et viro et feminae, et puero et seni, et magistratum gerenti et privato." *

Oribasius † laudes huic medicinae haud minùs liberaliter profundit. Indicat etiam varios morbos quibus balneae naturales accommodantur, atque praecepta tradit ‡ ex quibus balneae artificiosae parentur.

Archigenes § balneis sulphureis naturalibus vim corporis cutis emundandi purgandique attribuit, easdemque in Lepra aliisque cutis affectibus utiles esse affirmat. Consona de balneo testimonia de Galeni, Aetii, Actuariique scriptis afferri possint.

Aquae Bathonienses, intrinsecùs et extrinsecùs adhibitae, à Falconer impensè laudantur pro efficacia sua in hoc morbo eradicando, ita ut ex 83 Leprâ laborantibus in Valetudi-

---

* De Re Med. Lib. I. Cap. 51.

† Synops. Lib. I. de Lotionibus cap. xxvii.

‡ Lib. cit. cap. xxviii, et xxix.

§ Aetii Tetrab. I. Serm. III. cap. clxvii.

narium Bathoniense ejus rei causâ intra quadriennium admissis, non minùs quam 52 emundati sunt, atque 24 multùm sublevati sunt his aquis utendis.*

Cl. Lorry, qui curationi per exinanitionem quam veteres laudant, semperque praemiserunt, faventior est, inquit; "Secundum locum sibi vindicant balnea tepida, quae cutem laxando humectant, vasaque meabilia reddunt et humores mobiles."†

De balneis tamen sulphure imbutis adhuc magnificentiùs sentire videtur; "Iis verò si virtus attenuans et mucum solvens addatur, qualis in sulphureo-salinis Thermis reperitur, tunc balnea omne punctum tulerint et universam effecerint medicationem."

Nostrorum etiam balneorum sulphureorum qualia apud Harrogate aliaque loca videntur fama quam hunc similesque cutis longiores morbos sanando adepta sunt, notissima est.

---

* Libr. citat. p. 382. Doctor Falconer vocabulo purgato (cleansed) utitur, ne sanatos leprosos dicere videretur: saepè enim cum omnia ejus vestigia eradicata fuissent, quantum videri potuit, iterum regreditur.

† De Morb. Cutan. p. 369.

Doct. Willis * strenuè balnea in Lepram laudat, quibus picis liquidae aliquantulum fuerit adjectum, praeceptaque ex quibus praeparentur, tradidit.

Decedente morbo, irritationeque subindè comite, levatâ, lavatio in mare utilissima est, valetudinemque interim generalem promovet: nec alia est commodior cautela ne morbus semel amotus recurrat iterum, quàm balneum marinum per hebdomadas quotannis paucas sive aestivas sive autumnales.

In Lepra curanda, nullum tam efficax inveni remedium ac solutionem Oxymuriatis Hydrargyri spirituosam, ad sensum partium affectarum temperatam. Ex grano dimidio hujus salis in semuncia spiritûs vini rectificati, cui tantundem aquae rosarum vel destillatae adjectum fuit, incipio; et hanc lotionem noctu manéque in maculas lenitèr de linteo exprimi jubeo. Aquae copia imminui, Hydrargyri augeri sensim potest, prout cutis stimulo assuescat, donec scrupulus, grana viginti quatuor vel semidrachma in unciis sex-

* Loc. citat. p. 294.

decim spiritûs fortioris solvantur. Tam vehemens medicamentum magnae cutis portioni haud sine periculo absorptionis adhibitum esse aliquis crederet: nunquam ipse in experientia propria quid mali aut incommodi conspicatus sum, nisi fortè asperitatem quandam vicinae cuticulae quae fomentis ex aqua calida facillimè cedit. Effectus quidem hujus lotionis eruptioni adhibitae refrigerans est, blandus, aegri ipsius sensui gratissimus; si qua verò acrimonia irritatióve inducatur indicio est, liquorem dilui debere.—Ad continuam ferè squamosam crustam quae capillorum cutem saepè investit, refigendam, Unguentum Picis insigni commodo inveni. Fabricam ejus mollefacit, simulque pruritum compescit, qui in hac sede molestissimus est.

Ad Lepram Alphoidem, lotiones adhiberi possunt ex alcohole, primò diluto, cum vel sine Oxymuriate Hydrargyri, ut suprà; vel vice hydrargyri, Liquoris Potassae scrupulus ad drachmam dimidiam cum alcoholis unciâ, diluti vel non diluti misceatur: sed in hac morbi forma, tales liquores minùs valere ap-

parent quàm Unguentum Hydrargyri Nitratis, quod variis rationibus ex unguento Cetacei diluatur; vel Unguento Picis adjici potest.

Medicamenta intùs danda pro irritatione quae morbum comitetur manifestò seligi debent. Dum plaga adhuc tenera est, inflammata, dolens, Sulphuris doses mediocres, cum salibus mediis refrigerantibus; vel Liquoris Potassae viginti quinque vel triginta guttae bis quotidie exhiberi possunt. Interea loci praeter balneum calidum vel tepidum, nihil est quod extrinsecùs utiliter adhibeat medicus.

Doctissimo Crichton, unum ex utilissimis ad hunc morbum remediis, Solanum nimirùm Dulcamaram debemus. Ex viginti et octo Leprâ haud dubiè aegrotantium, duos tantùm insanatos mansisse hic narrat;* reliquis omnibus persanatis. Dulcamara optimè propinatur ex aquâ decocta,† ad uncias duas, bis

---

* Vide commentarium ejus ad Willanum in libro "On Cutaneous Diseases," p. 146, 147.

† Formula hujusce Decocti parandi quam dedit Crichton, postea in Pharmacopeiâ Londinensi locum invenit: hujusmodi est.

℞ Stipitum Dulcamarae ℥i
Aquae Purae ℔iss
Decoque ad libram unam, et liquorem frigefactum cola.

in die; dosis tamen augenda est, donec libra quotidie consumetur. Decocto ejusdem fortiore cutem simul lavari Crichton suadet. Hoc quidèm usui esse vidi; minùs tamen quàm lotionem ex hydrargyro supradictam.

Ubi nulla corporis proprietas existit, qualis Arsenici usum prohiberet, ea hujus solutio, quam usui commendavit Dr Fowler * efficacissima invenietur. Quinque ad octo guttas, bis dentur in die; quae ventriculum vix perturbabunt si brevi ante vel post cibum devorentur.

In Lepra curanda, Liquorem Arsenicalem et decoctum Solani Dulcamarae conjunctim sumpta plus valere, inveni, et effectus ita magis salubres edere, quam si alterutrum horum medicaminum per se fuisset exhibitum. Dum tamen acerrimum illud metallum praescribitur, ut effectibus ejus diligentissimè invigilet medicus necesse est; quoniam ea est ejus acrimonia, ut ne etiam minutissima ejus copia à nonnullis sine maxima corporis perturbatione, assumi potest. Vertiginem subinde, ca-

---

* Vide Reports on Arsenic, Sect. vi. p. 79.

pitis dolorem, ardoris pungentis, aculeati, in palpebris sensum, scintillas ob oculos, saporem oris metallicum, alvi ventriculique conturbationes generare solet. Fuit unus qui similes ejus affectus atque spirituum nec probae indolis destillatorum esse affirmaret. Non melius hoc loco lectorem monere possim de Arsenico, quàm verbis amici spectatissimi Doctoris Georgii Kellie, quae ideò mutuatus sum:—"From all I have observed, I have little apprehension of risk in a guarded and judicious use of the arsenical solution. It will always be proper to begin with the smallest doses, in order to ascertain how far it agrees with the stomach. Having suited the dose to this, the feeling of swelling and stiffness of the palpebrae and face, heat, soreness, and itching of the tarsi, or tenderness of the mouth, are proofs that the medicine is exerting its specific effects on the constitution; that the dose has been carried to a sufficient length; and that it is time to decrease the dose, and attentively to watch its future effects. On the appearance of erythema, or salivation, it is time to interrupt

altogether, for a while, the exhibition of arsenic ; if necessary, it may be resumed when these symptoms have vanished. If pain of the stomach, nausea, or vomiting supervene ; if the head be affected with pain or vertigo ; or should a cough, with any signs of irritation of the pulmonary organs, be observed, the use of arsenic should be totally and for ever abandoned." *

Leprae impetus leviores sine ulla difficultate balneo calido continuato, cum frictione leni ad squamas resolvendas conjuncto, cedent, atque in gravioribus morbi formis qualiacunque alia remedia adhibeantur, balneum nunquam negligi debebit.

In Lepra primum decedentis morbi indicium, manifestatio est cutis emundatae ad medium plagarum ; et haec area expurgata paulatim augescit inter morbi decrementum, donec margo eminentior squamosa sola restet, et haec denique removetur.

---

* Edinburgh Medical and Surgical Journal, Vol. IV. p. 187.

Willanus notavit omnes partes affectas eodem ferè tempore saniorem habitum assumere; maculas tamen membris sitas ultimò evanescere.

Per spatium aliquod post morbum sublatum remediis externis praesertim frictionibus subindè uti necessarium erit, ne morbus scilicet iterum recurrat. Valetudo generalis curanda erit, atque hoc optimè fit exercitatione quotidiana, praesertim aequitatione, balneo, victû tenui, sed nutritio, alvo facili; ne subitis algoribus corpus calescens patefiat, assiduè cavendum est.

Leprae Nigricantis curatio ex necesse diversissima ab alterutra prius dicta specie morbi erit. In ea ad corporis universi robur redintegrandum medicinam omnem nostram dirigi oportebit; ad quem finem, victus liberalior, gestatio, exercitatio sub divo modica, balneum marinum, roborantium usus, imperanda.

FINIS.

Excudebat C. Stewart.